

saa den lange Appelfrist til Højesteret, hele 8 Uger, til at løbe rundt for at søge Sagfører. Saa bliver Stævning udtaget, og saa kan det vare meget længe.

Dernæst vilde man ogsaa faa færre Appelsager, hvis Højesteretssagførerne kunde paatage sig Sagen allerede for Landsretten. Det er klart, at den Højesteretssagfører, der har ført Sagen for Landsretten, ikke, naar den kommer for Højesteret, vil kræve nye Oplysninger, men betragte de Oplysninger, han har faaet tilvejebragt i Landsretten, som tilstrækkelige. Der vil da kun blive Appel, naar vedkommende Sagfører eller Part mener, enten at Landsretten ikke har bedømt Bevislighederne rigtigt, eller at det juridiske Ræsonnement ikke har været rigtigt. Mange Appelsager til Højesteret vil derved undgaas. Derved vilde Retstvistighedernes Varighed begrænses og dermed Udgifterne for Befolkningen. Det er derfor en dyr Sag for Befolkningen, at Højesteret har administreret sit Privilegium paa den Maade, den har gjort.

I § 11 indeholdes der en Bestemmelse om, at Dørene i visse Tilfælde kan lukkes. Jeg skal blot her gøre den korte Bemærkning, at hvis jeg af mine Partifæller indvælges i Udvalget, vil jeg rejse det Spørgsmaal til Overvejelse, om det ikke skal være en Betingelse for, at lukke Dørene, at sigtede dertil giver sit Samtykke. Forhandlingen for aabne Døre er tænkt til Beskyttelse for sigtede, og hvis sigtede derfor fastholder Ønsket om, at Forhandlingerne skal foregaa for aabne Døre, for Offentlighedens Øjne, tror jeg ikke, man skal føje Klageren i at lukke Dørene.

Jeg vil endnu gerne gøre en Bemærkning om de unge Juristers Prøve for Landsretten. Jeg har i de senere Aar ikke haft med Sagførervæsenet at gøre og har ikke haft Lejlighed til personligt at iagttage, hvordan det her gaar til, men det er sagt mig, at denne Prøve, som de unge Jurister skal underkaste sig for at blive antaget som berettigede til at procedere for Landsretten, har antaget en Karakter, der er ganske anderledes, end den har været ment efter Loven. Nu er Forholdet nemlig det, siger man mig, at det — og det kan hverken Loven eller Domstolene gøre for — er overordentlig vanskeligt for de unge Jurister at skaffe sig Prøvesager. Jeg tror, man i Udvalget maa tage en Overvejelse op, om man ikke kan hjælpe de unge Jurister paa dette Punkt. Der kræves med Rette, at Prøvesagerne skal være Sager af nogen Interesse, i hvilke den vedkommende unge Jurist kan lægge sine

Evner for Dagen. Men det er ikke nemt for et ungt Menneske, der endnu ikke er blevet Sagfører, selv at skaffe sig saadanne Sager. Er han Fuldmægtig hos en Sagfører, hvis Forretning er begrænset eller maaske kun i ringe Omfang bestaar i Procedure, saa kan det være meget vanskeligt for ham at skaffe sig disse Sager, og dette skal hvile som et svært Tryk paa de unge Jurister nu. Jeg haaber, at vi i Udvalget skulde kunne finde en Udvej til at rette paa dette.

Det ærede Medlem Hr. Rytter spurgte: Hvorfor begrænsede Justitsminister Zahle ikke Pressens Adgang til at referere, da han gennemførte Retsplejeloven af 1919? Det viser, at det ærede Medlem ikke rigtig ved, hvad det var, der foregik den Gang. Jeg maa minde det ærede Medlem om, at Venstre hele to Gange havde gennemført Retsplejeloven, længe inden jeg blev Minister, i hvert Fald længe inden jeg blev Minister anden Gang. Forholdet var det, at først gennemførte Alberti den, derefter gennemførtes den en Gang til under Høgsbro. I den korte Periode i 1909, hvor jeg var Minister, beskæftigede jeg mig ikke med dette, men kort Tid efter at jeg var blevet Minister anden Gang, tog jeg Spørgsmaalet op, idet jeg betragtede den Lov, der var gennemført, som meget ufyldstgørende.

Jeg tog det først op i 1914, tror jeg nok, men da lykkedes det ikke at faa noget gennemført; jeg tog det op igen i 1915—16, tror jeg — det maa dog vist tilgives mig, hvis jeg paa dette Punkt skulde huske et Aar eller to forkert, jeg gaar her efter min Hukommelse. Men i alt Fald lykkedes det anden Gang for mig; jeg fik gennemført Retsplejeloven med, foruden nogle andre væsentlige Forbedringer, navnlig disse to Hovedforbedringer: Indførelsen af Anklageprincippet i den kriminelle Retspleje og Adskillelse af Retsplejen fra Forvaltningen. Dette lykkedes det mig at gennemføre som Ændringer i en da bestaaende Lov, og det var, vil enhver erkende, Hovedprincipperne i Retsplejeordningen efter den nye Lov af 1919. Men jeg maatte i alt væsentligt indskrænke mig til at gennemføre disse Hovedprincipper og kunde ikke belaste Arbejdet derfor yderligere ved at tage en Række om end vigtige, saa dog forholdsvis mindre Spørgsmaal op.

Det er Aarsagen til, at jeg ikke den Gang fik grundigt ændret Bestemmelserne om Pressens Ret til at offentliggøre Retsforhandlingerne og ej heller fik indført no-